

Holly Webb

Text copyright © 2009 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2009 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Năsturel fugе de-acasă

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acseinte

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Aloma Ciomăzică-Mărgărit

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactor: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Năsturel fugе de-acasă /

trad. Gabriela Trăsculescu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3034-6

I. Mirella Acseinte

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

NĂSTUREL FUGE DE-ACASĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Mirella Acseinte

Pentru Phoebe

Capitolul unu

– Așteptați-mă! strigă Sophie în urma fraților ei.

Pedala cât de repede putea, dar ei erau mai mari decât ea și, în plus, luna trecută, de ziua lor, gemenii primiseră niște biciclete noi, enorme. Chiar nu avea cum să-i prindă din urmă dacă ei nu încetineau puțin.

– Tom! Michael! Așteptați-mă și pe mine! Vă rog!

Tom și Michael întoarseră bicicletele și veniră repede către ea, frânând și oprindu-se într-un nor de praf.

– Hai, Sophie! Trebuie să fii în stare să pedalezi *puțin* mai repede, îi spuse Michael, râzând.

– O, nu e cinstit, Mikey, picioarușele ei sunt atât de mici, se prosti Tom, făcând-o pe Sophie să se uite urât la el.

– Totuși, nu putem să ne oprim un minut? îi rugă fetița. Vreau să mă uit la cățeluși, iar ăsta e cel mai bun loc din parc pentru așa ceva. Vreau să văd dacă a ieșit azi la plimbare vreunul dintre cei pe care îi știu eu.

– Sigur, nu mă deranjează, încuviință Tom.

Michael însă își dădu ochii peste cap.

– Doar un minut. Ești obsedată de câini, Sophie Martin! îi spuse el, zâmbind răutăcios.

Își traseră bicicletele din drum și se trântiră pe o bancă. Toți trei rămaseră cu privirea ațintită la peluza înțesată de câini și de stăpânii lor. Era, cu siguranță, cel mai bun loc de unde să se uite la câini, în vârful unei mici coline, de unde puteau vedea de jur împrejur.

– Uite, Sophie, setterul ăla roșcat și zăpăcit care-ți place ție!

Michael arătă către un câine care țopăia pe una dintre alei, cu blana lui de un roșu-închis lucind în soare.

Sophie chicoti când îl văzu alergând vesel de colo colo și jucându-se cu niște bețe. Stăpânul lui încerca să-l convingă să se ducă după o minge, dar câinele nu părea cătuși de puțin interesat.

– Dacă aș avea un câine, l-aș dresa mult mai bine, oftă Tom. Bietul de el nici nu știe dacă trebuie să vină sau să se ducă.

– Nu cred că e ușor să dresezi un câine, își dădu Sophie cu părerea.

– Sigur că nu e, aprobă Tom. De-asta sunt atât de mulți câini care nu știu să se poarte. Oamenii nu-și bat capul să-și dreseze ca lumea câinii și îi lasă pur și simplu să facă tot ce vor, pentru că e mai ușor decât să-i învețe cum să se comporte.

– OK, atunci, dacă ar fi să ai un câine, orice fel de câine, ce-ai vrea să ai? întrebă Michael. Mama și tata ne tot spun că într-o bună zi o să luăm și noi unul. Ultima dată când l-am întrebat, tata n-a spus un „nu” hotărât.

Tom fluieră printre dinți.

– N-aș vrea ceva mic și gălăgios. Mi-ar plăcea un câine pe care să-l pot lua la o plimbare adevărată. Poate un dalmațian.

– Mmm, mi-ar plăcea un dalmațian. Sau un golden retriever, spuse Michael gânditor. N-ar fi grozav să primim un câine chiar acum, înainte de vacanță? Am avea o vară întreagă în care să facem plimbări lungi cu el.

Tom încuviință din cap.

– Nu-ți face speranțe prea mari. Ție ce ți-ar plăcea, Sophie?

Sophie rămăsese cu privirea în lungul aleii pe care veniseră.

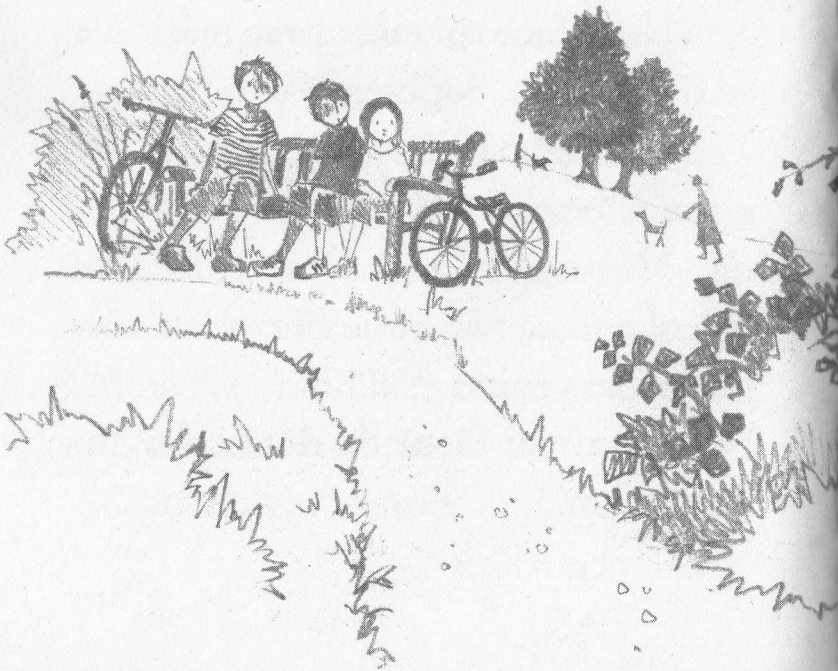
– Mi-ar plăcea un labrador. Unul ciocolatiu, ca Năsturel. Și cred că tocmai o văd venind. Vai...

– Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Tom.

Sophie își duse palma la gură ca să-și înăbușe chicotelile, căci văzuse puiul de labrador țopăind în jurul stăpânului său și înfășurându-i lesa în jurul picioarelor.

– Hopa, murmură Tom, iar Michael se ridică repede de pe bancă, să vadă ce se întâmplă.

– Vai, cred că s-a lovit! N-ar trebui să mergem să îi ajutăm?

Năsturel stătea în mijlocul aleii și se uita, nedumerită, la stăpânul ei. „Ce naiba faci acolo jos?” părea să-i spună. Stăpânul ei își desfăcea lesa din jurul gleznelor cu un aer posac și se chinuia să se ridice din tufișul țepos în care căzuse.

Sophie se uită la Tom și la Michael.

– Așa ar trebui, dar stăpânul lui Năsturel e așa de țăfnos, că s-ar putea să țipe la noi.

– Îl cheamă Jenkins, spuse Tom. Am auzit-o pe o vecină de-a lui spunându-i pe nume alaltăieri, când am trecut pe lângă casa lui.

Michael dădu din cap aprobator.

– Cred că Sophie are dreptate, probabil speră să nu-l fi văzut nimeni. Mai bine nu ne uităm la el când o să treacă pe lângă noi.

Cu un aer nevinovat, cei trei copii își îndreptară privirea către lac, prefăcându-se că nu o văzuseră pe Năsturel cum îl trântise la pământ pe domnul Jenkins.

– Bună dimineața! strigă Michael politicos când bătrânul trecu pe lângă ei, încercând să o facă pe Năsturel să meargă la pas.

Domnul Jenkins locuia pe o stradă învecinată cu cea a familiei Martin, iar

grădina lui era spate în spate cu a lor, așa că îl vedeau destul de des. Mama lor îl saluta întotdeauna când se întâlneau.

– Hm! pufni domnul Jenkins și trecu mai departe cu pas apăsător.

– Vedeți? E așa de morocănos! șopti Sophie, în vreme ce bătrânul dispărea în josul aleii.

– Da, dar și eu aș fi dacă aș cădea într-un tufiș plin de măcăciuni, sublinie Tom.

Năsturel se bucurase însă de salutul lor. Se uită înapoi spre ei și lătră prietenos, deși domnul Jenkins o trăgea după el grăbit. Cățelușei îi plăceau copiii. Întotdeauna zâmbeau când o vedeau, iar o dată, fetița ceruse voie politicos să o mângâie. Domnul Jenkins o lăsase, iar ea spusese că Năsturel era foarte drăguț și o scărpinase în spatele urechilor.